Any XXV · Juny 2009

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 93

...jo t'ensenyaré el camí del cel.

portal obert 25 anys

19 de Juny de 2009 - Inici de l'Any Sacerdotal

Final d'any paulí – inici d'any sacerdotal

contingut

portalobert

nº 93 Juny 2009

Director: Mn. Andreu Oller
Redacció: Josep Teixidó, Carles Ballbé Carlos Barba i Joan Pau Callejón

Fotografia: Carlos Barroso
Edició: Carlos Barroso i Josep Teixidó

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@ seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
David Molins - info@damokastudio.com

Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

El proper dia 29 de juny, es clourà, a Roma, l'any de Sant Pau. Un any que ha portat a conèixer més i millor aquesta figura tan important per als cristians, amb motiu de la celebració dels 2000 anys del seu naixement. També, al Seminari Conciliar de Barcelona, ho hem aprofitat per a conèixer-lo més, especialment, en l'àmbit de l'espiritualitat. D'aquesta manera hem cercat que ell ens ensenyi a descobrir que per a nosaltres "viure és Crist" (*Filipencs* 1,21) i que "tot ho puc en aquell que em fa fort" (*Filipencs* 4,13). Recuperar la seva figura ens ha fet venir ganes de ser més apòstols del nostre temps, tal com ell ho va ser del seu.

Alhora, el proper 19 de juny, festa del Sagrat Cor de Jesús, s'iniciarà en tota l'Església un "any sacerdotal" amb motiu dels 150 anys de la mort del rector d'Ars, Sant Joan M. Vianney, que és també el patró dels rectors de parròquia. Al Seminari ja n'hem començat la celebració amb el pelegrinatge que vam fer a Ars durant la setmana de Pasqua. Llavors, ens vam acostar al cor de pastor de Sant Joan M. Vianney i li vam demanar que, per la seva intercessió, també nosaltres cerquéssim, en tot moment, "d'estimar-lo fins a l'últim sospir de la nostra vida" ("Acte d'amor a Déu" del rector d'Ars) i que sabéssim fer-lo estimar igualment. La celebració d'aquest any sacerdotal ens toca molt de prop també al Seminari, ja que el seu objectiu és la formació dels futurs sacerdots. De fet, començarem aquest any d'una manera significativa, ja que coincidirà que és el dia de la celebració del final de curs, amb la presència del bisbe de Sant Feliu de Llobregat i de l'arquebisbe de Barcelona. Al llarg d'aquests mesos, també volem que ens acompanyi la figura de Sant Josep Oriol, aquest prevere barceloní que tant va ajudar la gent del seu temps a viure la fe i del qual, enguany, celebrem el centenari de la canonització. Volem que, a imatge d'aquests sants sacerdots, també els actuals es dediquin, ardentment, al servei dels feligresos, que tinguin al centre de la seva vida l'eucaristia i la comunió amb Jesucrist, que siguin uns bons ministres de la reconciliació i que la seva paraula sigui guaridora, sobretot, espiritualment.

És un any on tots som convidats a intensificar la nostra pregària per tal que hi hagi més sacerdots i, alhora, a posar tots els mitjans per tal que cap dels cridats no faci el sord a aquesta invitació de Déu. Tant de bo, i segur que aquest deu ser també un desig del sant Pare en convocar aquest any sacerdotal, que molts joves obrin el seu cor a Jesucrist que els crida i hi responguin afirmativament posant-se en camí vers el sacerdoci.

Mn. Josep M. Turull
Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

"qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor" Mc 10,43

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT 2100-1047-91-0200096265

Inici de l'any Sacerdotal

"Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot"

Escaient-se, aquest any, el 150è aniversari de la mort del sant rector d'Ars, Joan Maria Vianney, el sant pare ha anunciat un Any Sacerdotal. Començarà al dia 19 de juny propvinent i durarà fins al dia 19 de juny del 2010. Tindrà aquest lema: "*Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot*".

El sant pare el començarà amb unes vespres solemnes el divendres, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús i jornada de santificació sacerdotal, junt amb el Sr. bisbe de Belley-Ars, que li portarà la relíquia del cor del sant. I es clourà al cap d'un any just amb una trobada mundial sacerdotal a la plaça de Sant Pere de Roma.

Durant aquest any jubilar, el papa Benet XVI proclamarà Sant Joan Maria Vianney patró de tots els sacerdots del món. També es publicarà un "Directori per als confessors i directors espirituals", juntament amb una recopilació de textos sobre temes essencials de la vida i la missió del sacerdot en el món d'avui.

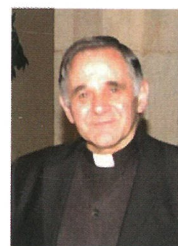
La convocatòria d'aquest Any Sacerdotal ha d'ajudar-nos, els preveres i els seminaristes, a aprofundir i valorar el gran do del sacerdoci i la seva fonamental missió en l'Església de Déu.

Tot el poble cristià, unit a Jesucrist mort i ressuscitat, és un poble sacerdotal, hem de prendre'n consciència i viure-ho plenament; però, a més, dins aquest mateix poble, unes persones són cridades, preparades i consagrades perquè hi actuïn en nom i en la persona del Crist mateix i són capacitades i compromeses a ser uns *instruments vius del Crist Sacerdot etern*. El sacerdot no sols és en l'Església, sinó, també, al davant de l'Església en nom del Crist. La seva caritat pastoral determina la seva manera de pensar i d'actuar, la manera de comportar-se amb la gent: una vida de servei plena d'amor a tot el poble de Déu.

Cal que ho fem conèixer, cal ajudar els joves cristians a ser generosos i a no tenir por d'oferir-se per a aquest ministeri si el Senyor els hi crida. Cal, també, que els fem companyia amb la nostra amistat, la nostra pregària i la nostra ajuda més sincera i joiosa.

L'exhortació apostòlica *Pastores dabo vobis*, ja en el seu començament, ens diu que *Jesucrist és el gran pastor de les ovelles i ha confiat als apòstols i als seus successors el ministeri de pasturar el ramat de Déu (Jo 21,15 ss; 1Pe 5,2). L'Església no pot deixar mai de demanar a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors (Mt 9,38)*. Sense sacerdots, l'Església no podria complir plenament la missió que Crist li confia.

Quan, la setmana després de Pasqua, els seminaristes del nostre Seminari van anar a Ars per venerar-hi el sepulcre de Sant Joan Maria Vianney, amb motiu de l'any jubilar, ja sabien que es proclamava aquest Any Sacerdotal. Tot hi va ajudar perquè, en un bon clima de convivència, de reflexió i de pregària, tothom demanés al Senyor per la vocació pròpia, perquè fossin molts més els cridats, que hi responguessin amb generositat i que tinguessin els millors ajuts per a esdevenir bons pastors al servei de l'Església. No hi va faltar, tampoc, la pregària per a tots els preveres de les nostres comunitats.

Mn. Josep Serra
FORMADOR

RELLEU DE L'ORDENACIÓ PRESBITERAL DE SANT JOAN MARIA DE VIANNEY EN LA BASÍLICA D'ARS

Crònica

març - abril - maig

MARÇ

El **dia 3**, va presidir, per primera vegada, l'eucaristia al nostre Seminari Mn. Miquel Àlvarez, ordenat al dia 22 de febrer passat a la catedral de Barcelona.

En el **dia 10**, vam celebrar una eucaristia de funeral per Mn. Eusebi Mansilla, que morí al dia 21 de febrer i que havia estat administrador del Seminari durant 27 fecunds anys.

L'endemà, **dia 11** de febrer, vàrem rebre la visita d'un missioner de l'IEME, de Badajoz i que està de missions a Zimbabwe (Àfrica).

Dimarts **dia 17** al matí, hi va haver trobada dels rectors de seminaristes de Barcelona amb el Sr. cardenal i l'equip de formadors del Seminari. A la tarda del mateix dia, ens va presidir l'eucaristia, per primera vegada al Seminari, Mn. Manuel Pérez, ordenat prevere al dia 22 de febrer a la catedral de Barcelona.

L'endemà, **dia 18**, hi va haver la trobada amb els rectors de seminaristes de Sant Feliu de Llobregat.

Dijous **dia 19** –solemnitat de Sant Josep–, vam tenir, a la tarda, la trobada de seminaristes dels seminaris Conciliar de Barcelona, Interdiocesà i de Terrassa.

En el **dia 21**, va tenir lloc, al matí, l'ordenació episcopal de Mons. Sebastià Taltavull Anglada, bisbe auxiliar de Barcelona. La celebració va ser a la catedral basílica de Barcelona. A la tarda, vam celebrar la jornada de portes obertes, amb motiu del dia del Seminari, amb visites guiades pel Seminari i amb una missa i vetlla presidides pel bisbe Sebastià, auxiliar de Barcelona, ordenat bisbe aquell mateix dia.

L'endemà, **dia 22**, es va celebrar l'ordenació diaconal del Jordi A. Patiño i de l'Ignasi Torrent a la capella major del Seminari.

Dijous **dia 26**, va tenir lloc l'escola de pregària a la catedral de Barcelona.

Finalment, dimarts **dia 31**, vam celebrar el jubileu de Sant Pau a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona amb la celebració de l'eucaristia.

GUANYADORS DEL CAMPIONAT DE PING-PONG

ABRIL

En el **dia 1**, ens va presidir l'eucaristia Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. L'endemà, dia 2, va tenir lloc la celebració penitencial al vespre.

Del **dia 3** fins el **dia 6**, vam dur a terme el recés de Setmana Santa a Tartera (la Cerdanya), amb exercicis predicats pel P. Justino Martínez, combonià i biblista.

En el **dia 7**, vam celebrar la missa crismal de l'arxidiòcesi de Barcelona a la catedral basílica de Barcelona. L'endemà, dia 8, vam celebrar la missa crismal de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu.

Del **dia 9** al **dia 12**, vam celebrar el tríduum pasqual, alguns a les parròquies i d'altres a les catedrals de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat.

Del **dia 14** fins al **dia 17**, hi va haver el pelegrinatge del Seminari a Ars-sur-Formans (França), per a celebrar-hi el jubileu de Sant Joan Maria Vianney.

El diumenge següent, el **dia 19**, va tenir lloc l'ordenació presbiteral de Mn. Agustí Roig a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, presidida pel Sr. bisbe Agustí Cortés.

Per Sant Jordi, **dia 23** d'abril, vam fer una trobada dels seminaristes de Barcelona i Sant Feliu i dels seminaris Interdiocesà i de Terrassa al nostre Seminari Conciliar, amb una xerrada a càrrec de Jordi Giró sobre el Dr. Cardó i una missa solemne.

Dissabte **dia 25** d'abril, va tenir lloc, al Seminari Conciliar, la XVI trobada d'escolans.

MAIG

El **dia 1**, va tenir lloc, a Tortosa, la trobada dels seminaristes de Catalunya, amb una missa presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, una visita guiada a la catedral basílica tortosina i el dinar i el rosari al Seminari Diocesà de Tortosa.

El **dia 3**, diumenge del Bon Pastor, es va celebrar la jornada mundial de pregària per les vocacions.

El **dia 4**, va tenir lloc, al vespre, una missa per la difunta Sra. Amèlia Fuster, que, durant molts anys, fou bibliotecària del Seminari.

Els **dies 6 i 7**, els seminaristes del curs introductori van fer una sortida per conèixer la realitat diocesana de Solsona, fent estada a Solsona mateix.

El **dia 10**, va tenir lloc la trobada de famílies dels seminaristes, amb una eucaristia i un dinar de germanor.

L'endemà, **dia 11**, va presidir, per primera vegada, l'eucaristia al nostre Seminari Mn.

TROBADA DE LES FAMÍLIES DELS SEMINARISTES

RECÉS DE SETMANA SANTA A TARTERA (LA CERDANYA)

Agustí Roig, ordenat el dia 19 d'abril passat a Vilafranca del Penedès.
El **dia 14**, festa de Sant Maties, a la tarda, va tenir lloc l'eucaristia amb la institució de lectors i acòlits, presidida pel Sr. cardenal Lluís Martínez Sistach. A la mateixa tarda del dia 14 i fins a la tarda del **dia 15**, va tenir lloc el simposi internacional "Jesús i Pau", organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya.

SIMPOSI INTERNACIONAL "JESÚS I PAU"

En els **dies 15 i 16**, vam dur a terme un recés a Vilafranca del Penedès, predicat per Mn. Jaume Berdoy, vicari general de Sant Feliu de Llobregat i rector de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.
El **dia 20**, vam celebrar la missa recordant el centenari de la canonització de Sant Josep Oriol.
I, l'endemà, **dia 21**, va tenir lloc la cloenda del 25è aniversari de la revista del Seminari "Portal Obert". La cloenda va consistir en una taula rodona amb el Sr. Rafael Jorba, Mn. Francesc Romeu, el Sr. Oriol Domingo i Mn. Jaume Aymar. La va seguir el rés de vespres i un refrigeri en un claustre del Seminari.
I, finalment, el **dia 28**, va tenir lloc l'escola de pregària a la catedral de Barcelona.

El Museu Geològic del Seminari ha rebut la Creu de Sant Jordi

El dia 21 d'abril del 2009, el director del Museu de Geologia del nostre Seminari Conciliar, P. Sebastià Calzada i Badia, rebia, de mans del president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, al Palau de la Generalitat, la Creu de Sant Jordi, concedida al Museu "en reconeixement a la valuosa tasca científica, en el si de l'Església catalana, d'aquesta institució, fundada l'any 1874 i pionera de l'estudi de la geologia al nostre país". Es deia així en el document de la concessió. És important i interessant que no s'oblidessin de posar que ha estat "en el si de l'Església catalana", el treball realitzat.

A l'acte hi assistiren, a més del P. Calzada, el senyor rector del Seminari, Mn. Josep M. Turull, el president dels Amics del Museu Geològic del Seminari, Sr. Antoni Riera, el sots-director, Mn. Francesc Nicolau, i altres amics fins a deu. El president Montilla recalcà que les concessions es feien a 27 personalitats i 15 entitats (una de les quals, la nostra) "en reconeixement de l'esforç i el rigor" amb què havien actuat "sense trepitjar ningú", actuant com "herois contemporanis", fent notar que els podia anomenar així sense fer cap excés retòric, ja que eren "estímul i guia" per a la societat.

Tots desitgem que aquest reconeixement als mèrits del nostre Museu faci que sigui més conegut en l'àmbit intel·lectual, per a bé de l'Església, i estimuli també els qui ens hem fet responsables de la seva labor a continuar-la encara amb més entusiasme, per fer que no decaigui, sinó que la Creu de Sant Jordi els faci donar-hi una nova embranzida.

Mn. Francesc Nicolau Pous
SOTS-DIRECTOR DEL MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI

Nous canonges per a la catedral de Barcelona

El cardenal Martínez Sistach ha nomenat canonges de la catedral de Barcelona Mn. Josep M. Turull Garriga i Mn. Josep Serra Colomer, rector i formador del nostre Seminari Conciliar respectivament. Amb ells, també han estat nomenats Mn. Sergi Gordo Rodríguez i Mn. Josep Vives Trabal. Com diu el text del nomenament, la finalitat és proveir, degudament, el servei del culte i les altres finalitats pastorals de la catedral d'acord amb els estatuts del capítol catedralici. Els felicitem i els encomanem a Déu en aquesta nova missió.

Agenda

JUNY

El **dia 6** de juny, al matí, té lloc la cloenda del pla pastoral de l'arxidiòcesi de Barcelona, a la Salle Bonanova.
El **dia 19** de juny, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, té lloc el final de curs acadèmic del Seminari, amb una eucaristia presidia pels nostres bisbes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat i un sopar de germanor. Al mateix dia, s'inicia l'any sacerdotal, promulgat pel Sant Pare Benet XVI.
Del **dia 25** al **29** de juny, es durà a terme el pelegrinatge a Lurdes, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes de la província eclesiàstica de Barcelona.

JULIOL

Del **dia 4** al **dia 7** de juliol, es faran les convivències d'escolans a Raimat (Segrià).
Del **dia 23** al **dia 25** de juliol, farem una trobada de seminaristes del nostre Seminari Conciliar de Barcelona.

Dia del Seminari

Sant Josep, un gran Patró

La celebració de la solemnitat de sant Josep ha estat una gran festa: partits de futbol, ordenació d'un nou bisbe per a Barcelona (Mons. Sebastià Taltavull), jornada de portes obertes i dos nous diaques. Tot començà el dijous 19 de març passat, dia de Sant Josep, en què vam celebrar una jornada festiva que incloïa un campionat de futbol entre tots tres seminaris (l'Interdiocesà, el de Terrassa i el de Barcelona), com ja fem des de fa cinc anys. El campionat va ser tot un èxit per a nosaltres, ja que, al cap i a la fi, el vam guanyar. L'últim partit del cuadrangular va ser molt disputat entre Terrassa i Barcelona i, tot i que vam empatar-lo, pels punts acumulats, els vam guanyar. L'ambient, tot i ser-ne competitiu, era molt familiar. Acabats els partits, tot eren copets a l'esquena dels adversaris felicitant-nos mútuament. Acabats els partits, vam anar cap al Seminari Interdiocesà, on vam celebrar l'Eucaristia, tot els seminaristes plegats, per a encomanar les nostres vocacions a Sant Josep i posar-les a les seves mans, les nostres vocacions i les nostres il·lusions. Tot seguit vam sopar i, acabats els brindis, es van repartir els anhelats trofeus amb els aplaudiments de tots.

Divendres, tots anàvem nerviosos, preparant amb molta il·lusió la jornada de portes obertes. Aquesta jornada va ser un gran èxit: els seminaristes, distingits pels nous jerseis fets per a l'ocasió, vam fer de guies arreu i van ser molts, els qui van venir a visitar el Seminari i a pregar-hi, incloent-hi el recentment ordenat bisbe Sebastià, que ens va presidir l'Eucaristia i la vetlla amb Exposició del Santíssim. Va ser en aquesta estona d'adoració, que els qui serien ordenats l'endemà ens van

Portes obertes del Seminari

El Torneig de futbol

Tots els participants en el torneig de futbol de Sant Josep

donar el seu testimoni vocacional. És així, doncs, que, per a arrodonir el cap de setmana, vam tenir la gran alegria d'ordenar, diumenge, a la mateixa capella del Seminari, dos nous diaques: Mn. Jordi Patiño i Mn. Ignasi Torrent.

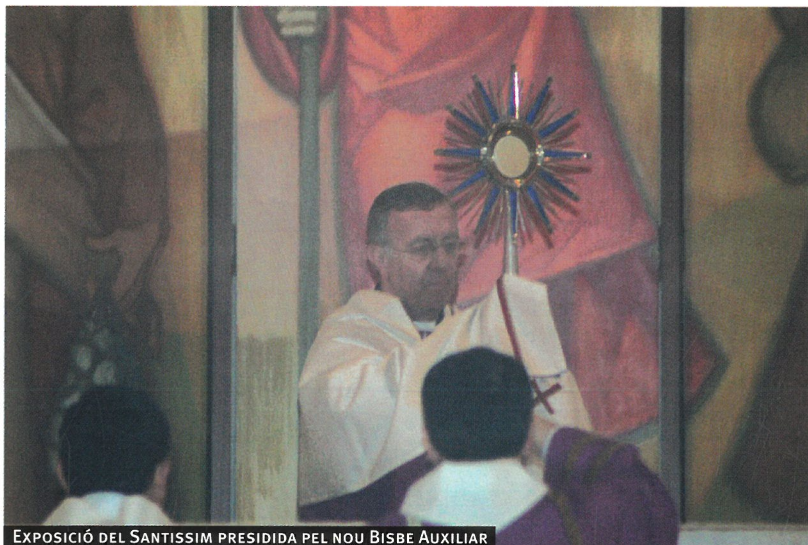
Només ens queda donar gràcies a Déu i al nostre estimat patró, que no va deixar de ser per a nosaltres un bondadós i atent pare. Sant Josep, protector dels seminaristes, pregueu per a nosaltres.

Carlos Barroso Flores
4T DE TEOLOGIA

L'EQUIP DEL S. C. B.

EXPOSICIÓ DEL SANTISSIM PRESIDIDA PEL NOU BISBE AUXILIAR

ESPAI PER ALS JOVES EN LA JORNADA DE PORTES OBERTES

EUCARISTIA DE SANT JOSEP EN EL SEMINARI INTERDIOCESÀ

Pastoral missionera

Portar Déu a aquells qui no el coneixen

El dia 11 de febrer vam rebre al Seminari la visita del pare Serafin, de l'IEME (Instituto Español de Misiones Extrangeras).

El primer que ens va dir és que "Déu és patrimoni de tothom i no sols d'alguns escollits. Per tant, tothom té dret a conèixer i a estimar Déu. És evident, doncs, que l'Església, per naturalesa, és missionera. L'Església necessita missioners que anunciïn l'Evangeli arreu del món".

"Molta gent pensa que no cal anar a d'altres països per a evangelitzar-hi, ja que el primer indret que cal evangelitzar és el nostre. És cert: Catalunya és terra de missió. Però, si, de veritat, vols evangelitzar-la, sigues-ne un autèntic missioner i vés a aquells llocs a on ningú no vol anar, porta Déu a totes aquelles persones que no el coneixen i no tenen prou mitjans com per a fer-ho. Dóna testimoni de l'Amor de Déu allà on siguis: a la feina, a classe, pel carrer, quan vas a comprar el pa, al bar... Amb respecte, però sense por, sense vergonya. Aquest és l'autèntic missioner. De missioner n'és aquell qui dóna la vida per a fer conèixer Déu a tot arreu del món".

El pare Serafin, de l'IEME

"Però l'Església també te en compte que hi ha molts llocs del món on no hi ha arribat la Bona Nova, on no coneixen l'Evangeli. Les persones d'aquests països no saben el que és l'Eucaristia, la confessió, l'Església... Són els països del tercer món que, a part de pobresa espiritual, també pateixen pobresa material". El pare Serafin va ser a Zimbabwe, on la gent camina, per exemple, quatre quilòmetres diaris per a anar a buscar aigua; on hi ha nens que, per a anar a l'escola, han de caminar cinc o sis quilòmetres..." ¿Aclucarem els ulls i clourem les orelles davant el crit de milions de persones que demanen i necessiten el Déu de la vida? Aquesta gent necessita que Déu els doni esperança, que Déu els estimi i que sigui a prop d'ells.

"És clar, que hem d'evangelitzar el nostre país i que hem de començar pels qui tenim més a prop, però no hem d'oblidar mai que hi ha molta gent que no te l'oportunitat de conèixer el Déu que és Amor i necessita que algú l'hi porti. Anar de missions no és fer el que ens agrada, sinó el que la gent necessita.

Carles Ballbé
Introductori

Celebració Jubileu Sant Pau

Pelegrinatge paulí de la comunitat del Seminari a l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau

De la creu a la trobada amb Crist ressuscitat.

El dia 31 de març proppassat, la comunitat de seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, acompanyada per l'equip de formadors, va pelegrinar a l'església de l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau, un dels set llocs de culte que el cardenal arquebisbe havia determinat com a llocs de pelegrinatge paulí de la diòcesi barcelonina. Allí, tots nosaltres, juntament amb el prior, Mn. Forcada, i amb Mn. Devesa, vam participar en l'eucaristia.

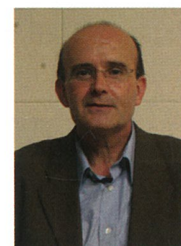
Després de les vespres, hi vam cloure l'estada amb una xerrada de Mn. Forcada en relació amb la història de l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Ens va explicar que els seus orígens es remunten a l'any 1401 amb la fusió dels sis hospitals que hi havia, aleshores, a Barcelona. Així, va néixer l'hospital, a l'antic nom (de la Santa Creu) del qual s'afegí el de Sant Pau per a respectar la voluntat del seu benefactor, Pau Gil. L'arquitecte Lluís Domènech i Montaner, representant del modernisme català, va ser l'encarregat de fer-ne el projecte. Al dia 15 de gener del 1902, es col·locà la primera pedra del nou edifici, que fou finalitzat al 1930. La MIA (Molt Il·lustre Administració) de l'hospital era composta per dos canonges de la catedral de Barcelona i dos membres de l'ajuntament de Barcelona i la seva gestió corria a càrrec d'un prior, sacerdot. Fins al 1904, fou la principal institució assistencial del Principat de Catalunya i aquesta institució i els hospitals de Saragossa i de València foren tres peces clau del dispositiu d'acció social de la Corona d'Aragó. L'hospital de la Santa Creu i Sant Pau fou convertit en hospital de beneficència privada, estatut que mantingué fins als acords entre la seva MIA i la Generalitat al 1978, cosa que hi representà l'entrada del govern de Catalunya.

El Seminari, amb aquest pelegrinatge, ha volgut viure el jubileu de Sant Pau amb l'esperit de revitalitzar la fe i de rebre les indulgències que l'Església atorga seguint les petjades de l'apòstol missioner. Fa dos anys, el papa Benet XVI, a la basílica de Sant Pau extramurs, va anunciar oficialment a tota l'Església *que es dedicaria a l'apòstol sant Pau un any jubilar especial, del 28 de juny del 2008 al 29 de juny del 2009, amb ocasió del bimil·lenari del seu naixement*, la cronologia del qual el papa Benet XVI situa en l'any 8 després de Crist. Però ¿què es pretenia amb aquest anunci? I, sobretot, quin sentit té, avui, per a nosaltres la seva figura? És bo de recordar que els grans resultats que Sant Pau obtingué, de fet, no van ser atribuïbles a una brillant retòrica o a d'altres estratègies apologètiques: l'èxit del seu apostolat depèn, sobretot, del seu compromís personal com a servent de Jesucrist cridat a ser apòstol i escollit per a anunciar l'Evangeli de Déu, amb un total lliurament a Crist.

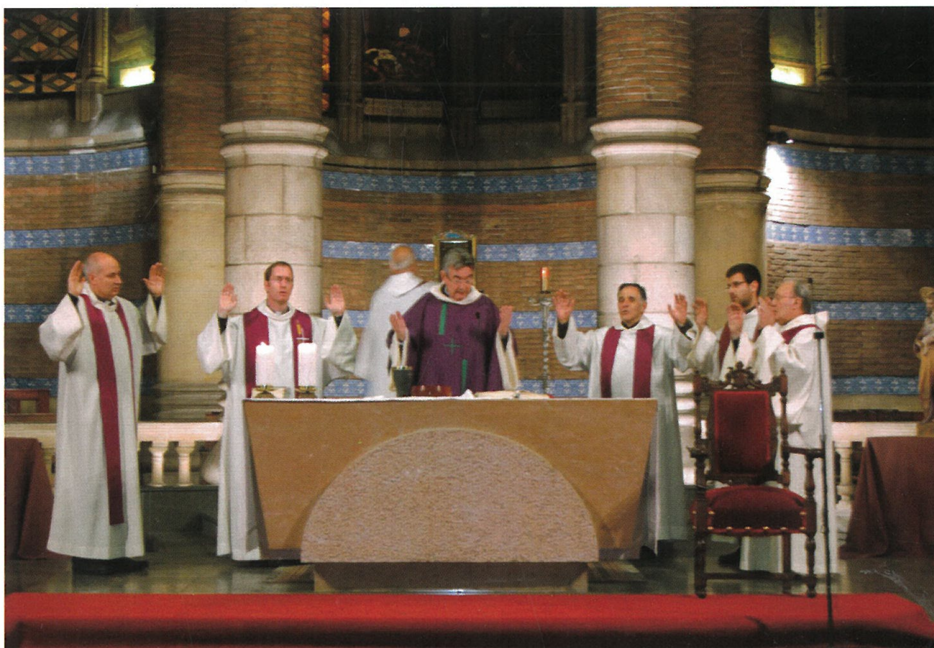
Imitar l'apòstol en el lliurament a Crist, com a místic, missioner i predicador de l'Evangeli, servidor entre les Esglésies locals al servei dels més pobres, educador i mestre de pobles i cultures i, sobretot, teòleg i testimoni fins al martiri en la trobada amb el Crist ressuscitat, aquests, són els fruits de l'any paulí.

També com als inicis, avui, el Crist necessita apòstols disposats a donar-se, a sacrificar-se. Necessita testimonis i màrtirs com Sant Pau en un temps perseguidor de cristians i en què, fruit de l'experiència que tingué camí de Damasc, es produeix un canvi total de perspectiva. ¡Quin gran moment, aquell, per a Pau i per a tot cristià!

Els relats de Lluc ens en diuen els detalls i fan referència al centre de l'esdeveniment: Crist ressuscitat es presenta com una llum esplèndida i s'adreça a Saule transformant-ne tot el pensament i tota la vida. Sant Pau no fou pas transformat per un pensament quan, un cop guarit de la seva ceguesa, hi veié bé, sinó que fou transformat per la presència irresistible del Ressuscitat, de la vida del qual mai més no en dubtà, ja que l'evidència del trobament amb Ell li fou molt forta. Aquest és l'esdeveniment que el féu canviar, radicalment, la vida i el transformà en apòstol fervent del Crist.

Josep Rodríguez i Fernández
4t Teologia

Peregrinació a Ars

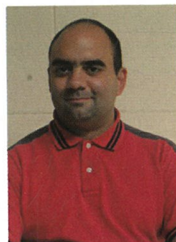
Pel 150è aniversari de la mort de Sant Joan Maria Vianney

Del catorze al disset d'abril, amb l'alegria de la Pasqua, el Seminari Conciliar de Barcelona va pelegrinar a Ars en el marc de l'any jubilar de sant Joan Maria Vianney amb motiu del cent cinquantè aniversari del seu traspàs a la Casa del Pare. Aquesta alegria va fer que les llargues hores de viatge, tant d'anada com de tornada, fossin rebudes amb molt bona disposició per part de tots nosaltres, alegria que es va perllongar en saber la notícia que el sant Pare té intenció de nomenar sant Joan Maria Vianney com a patró de tots els sacerdots. La nostra arribada, dins una suau tarda de primavera, ens preparava al fet que Ars ens dispensés una bona acollida, emmarcada al petit poble del sant prevere, igual com ell el va deixar després de la seva mort. Una de les primeres coses que hi vam fer fou resar el rosari, des del nucli on es troba l'església, fins a l'entrada del poble, situada en un petit turó on és l'estàtua que recorda la primera trobada del rector Vianney amb un habitant de l'indret i on es va produir el diàleg que els segles recordaran: "Tu m'has ensenyat el camí d'Ars, jo t'ensenyaré el camí del cel."

L'endemà, vam fer una visita guiada a la rectoria del sant i l'església, temple que guarda el cos incorrupte de sant Joan Maria Vianney i on tot ens parla del sant, del seu confessionari, d'imatges... i, sobretot, on vam poder apreciar el pregon ambient d'oració que es respira i l'assiduïtat amb què se celebra el sagrament de la reconciliació. A la tarda, ens vam arribar al Seminari Internacional "Joan Pau II", situat a Ars mateix, fruit de l'espiritualitat del patró dels rectors de parròquia. Aquest modern seminari acull tres institucions importants: el Seminari mateix, la societat sacerdotal (que neix davant la preocupant situació que alguns sacerdots acabats d'ordenar pateixen quan la pastoral els cau al damunt) i la casa d'acolliment per a seminaristes i sacerdots pelegrins.

Malgrat que tot el pelegrinatge ha estat vertebrat per la insigne figura del rector d'Ars, no volem menystenir un altre beat de l'Església catòlica: el fundador del Prado, Antoni Chevrier, la vida i l'obra del qual vam poder conèixer en una visita ràpida a Lió. La seva vocació: fer conèixer l'Evangeli als més pobres. "Si saben que són estimats per Déu, es respectaran a si mateixos i respectaran els altres." I, tot, entorn de tres elements sobre els quals alçava les seves catequesis: naixement, calvari i sagrari. Com a anècdota, és bo de recollir que sant Joan Maria Vianney deia als veïns de Lió que venien a confessar-se a ell que ell mateix no comprenia com hi venien si a Lió hi tenien un sant (referint-se al Pare Chevrier).

A excepció de la missa que vam celebrar a Lió, les altres les vam celebrar a l'església d'Ars, davant l'urna que conté el cos incorrupte del seu rector. Moments de pregària per part dels seminaristes i de l'equip de formadors precedien i seguien la celebració de l'eucaristia. És que l'indret convida a pregar. És curiós, però tots els precs de les misses foren espontanis: ens hi vam recordar de tot i de tothom i no hi van faltar les peticions dels qui demanaven esdevenir sants a imatge del sant rector d'Ars. Que, per mediació seva, així sia.

Carles Barba
4t. Teologia

Davant el Seminari d'Ars

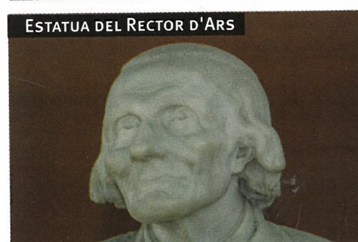
Vista exterior de la Basilica d'Ars

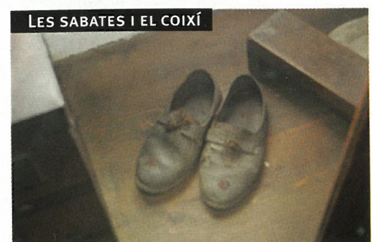

Capella del Relicari del Rector d'Ars

Estatua del Rector d'Ars

Les sabates i el coixí

Trobades seminaristes de Catalunya

Sant Jordi i primer de maig

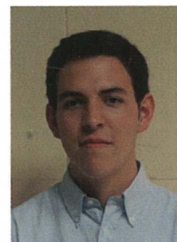
Com és costum, cada any i abans que el curs acadèmic s'acabi, ens apleguem tots els seminaristes de Catalunya. Per segon any consecutiu, ens hem trobat en el primer de maig. L'any passat, vam compartir un jorn sencer al santuari de Núria, de la diòcesi de la Seu d'Urgell, on el bisbe Joan-Enric Vives ens encoratjava a continuar estimant, com Ella l'estimà, la vocació rebuda i a animar-hi, amb el nostre testimoni, els joves del nostre entorn. Aquesta data del calendari és verament esperada, ben segur, per cadascun dels seminaristes, ja que ens permet trobar-nos tots els seminaristes de les diòcesis amb seu a Catalunya, inclosos els companys de Tortosa. Ens vam trobar en ocasió de la celebració de sant Josep, en el ja tradicional campionat de futbol interseminaris, que, aquest any, era organitzat pel Seminari Interdiocesà.

Després de la Setmana Santa i de la setmana de Pasqua, ens vam tornar a aplegar, en la diada de Sant Jordi, després de voltar per un passeig de Gràcia ple de llibres i de la fresca fragància de milers de roses, al Seminari Conciliar de Barcelona. La trobada va començar, a les set de la tarda, a la sala de sant Jordi, on vàrem sentir una conferència sobre el sacerdot Carles Cardó i el seu pensament amb motiu del 50è aniversari de la seva mort, que celebrem enguany. Ens la va impartir el professor Jordi Giró. A continuació, celebràrem l'eucaristia presidida pel rector del seminari que acollia, Mn. Josep Maria Turull, i concelebrada pels equips de formadors de cada seminari. L'homilia la va predicar Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari Major Interdiocesà. Després, vam tenir un sopar estel·lar al menjador del Seminari Conciliar.

Enguany, al dia primer de maig, ens vam trobar en terres de l'Ebre, a Tortosa. Va ésser un aplec enriquidor, ja que hi vam conèixer, així, la realitat pastoral d'aquesta diòcesi germana: la diòcesi tortosina. L'eucaristia va tenir lloc a l'església de la Reparació i va ser presidida pel Sr. bisbe, Mons. Xavier Salinas, que ens va encoratjar a estimar la nostra crida al sacerdoci tal com ho va fer el beat tortosí Manuel Domingo i Sol, enterrat allí. També vàrem visitar la catedral de Tortosa i vàrem dinar al Seminari Diocesà, on vam cloure la trobada amb el rés del rosari a la capella. Res millor que començar el mes de maig, a les portes de l'inici de l'any sacerdotal, posant-nos sota la protecció de la Mare de Déu de la Cinta, reina dels sacerdots i de les vocacions.

Conferència sobre Carles Cardó el dia de Sant Jordi

Trobada a Tortosa

Felio Vilarrubias Dama
3r. Teologia

Sopar de Sant Jordi

Trobada de seminaristes a Tortosa

Tots els seminaristes de Catalunya a Tortosa

Missa Crismal **Barcelona**

La missa crismal té un profund significat per a tota la nostra Església diocesana de Barcelona, per a les seves comunitats i per als seus fidels. S'hi reuneix tot el poble de Déu a l'església mare (la catedral), presidida pel nostre pastor, concelebrada pel presbiteri diocesà i participada per la resta del poble de Déu.

El dia 7 d'abril, durant la missa crismal, el nostre cardenal arquebisbe ens va convidar tots i, en especial, els sacerdots, a continuar treballant per a l'Església, per a l'evangelització, per a la formació dels fidels i, sobretot, per a la unió de tothom, com una gran família, que tots som els fills de Déu. Va recordar la gran importància de la comunió entre el bisbe i el presbiteri i entre els sacerdots i els seus fidels com a signe de l'amor de Crist, pastor suprem. Va subratllar sobretot la figura presbiteral de Sant Josep Oriol, aquest capellà barceloní del qual enguany en celebrem el centenari de la canonització. Ens va encoratjar a seguir el seu exemple d'unió amb Crist i de servei guaridor als germans.

A més de consagrar el sant crisma i beneir els olis, els sacerdots van renovar les promeses d'ordenació sacerdotal i tots plegats també van donar gràcies a Déu amb els qui celebren les seves noces sacerdotals en aquest any.

Però cal tenir en compte allò que significa la missa crismal, que el bisbe celebra amb el seu presbiteri i dins la qual consagra el sant crisma i beneeix els altres olis: és com una manifestació de comunió dels preveres amb el propi bisbe (OGMR 127). Amb el sant crisma consagrat pel bisbe, s'ungeixen els nouvinguts batejats, els confirmats són segellats i s'ungeixen les mans dels preveres, el cap dels bisbes i l'Església i els altars en la seva dedicació. Amb l'oli dels catecúmens, aquests es preparen i disposen al baptisme. Amb l'oli dels malalts, aquests reben l'alleujament en la seva feblesa.

Però tota aquesta celebració litúrgica, rica en signes que ens uneixen més i més a Crist també propicia la trobada, la proximitat, la germanor entre tots els sacerdots de la diòcesi, els quals, un cop a l'any, tots junts, no solament van compartir la taula de l'eucaristia, sinó també la d'un agradable i distès dinar que va tenir lloc a l'edifici del Seminari.

Fernando Acosta
4t. Teologia

Missa Crismal **Sant Feliu de Llobregat**

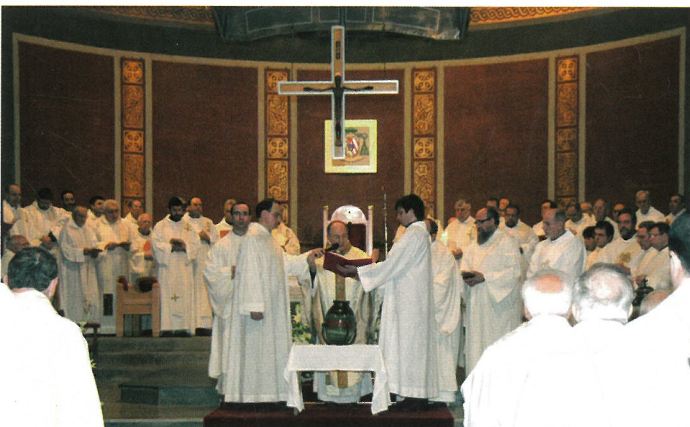
A la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, vam celebrar la missa crismal a la catedral el dimecres Sant, dia 8 d'abril. Acompanyats, un any més, pel pare Josep M. Soler, abat de Montserrat, vam fer experiència, de comunió en l'Esperit i d'Església diocesana, com va assenyalar el nostre Sr. bisbe, Mons. Agustí Cortès.

A l'homilia, el Sr. bisbe ens va convidar a endinsar-nos en la celebració, com feien els antics, de les catequesis anomenades mistagògiques. Després d'aquesta introducció, l'homilia de Mons. Agustí va reprendre el sentit profund de participació del misteri dins la celebració mitjançant els elements presents a la missa crismal. Primerament, va recollir l'element de l'assemblea entorn de l'altar (el centre), una assemblea en la qual cadascú reconeix, en el pròxim, un do que ve del mateix Esperit. Un altre element n'és la benedicció dels olis dels catecúmens i dels malalts. Tots dos ens parlen de lluita i fortalesa. L'Esperit és consol i medicina, de manera que l'oli beneït determina aquell vessant guaridor de l'amor de Déu.

En acabar la missa crismal, vam anar a veure la Casa de l'Església, les obres de construcció del futur edifici del bisbat de Sant Feliu, del qual ja se'n poden distingir l'estructura global i els espais que comprendran les instal·lacions diocesanes.

Al dinar que vam fer a l'escola del Bon Salvador, el bisbe va fer esment, tot aprofitant la presència de Mn. Francesc Nicolau, del reconeixement que la Generalitat de Catalunya fa al Museu Geològic de Catalunya, atès el fet que li atorga la Creu de Sant Jordi.

Finalment, va tenir-hi lloc la felicitació (o se'n va fer esment en el cas de no assistència per algun impediment) dels qui, en aquest any, han celebrat o celebraran 25 o 50 anys de preveres, tot compartint el propi testimoni sacerdotal.

Tots ells van rebre un regal adient a aquest any paulí: el llibre *"Pablo, su historia"*, del sacerdot dominic, Murphy-O'Connor. Aquest professor, autoritat mundialment reconeguda, de l'École Biblique et Archéologique Française de Jerusalem, presenta, en aquesta obra, una aguda biografia basada en els seus estudis que ha fet durant la seva vida sobre sant Pau i el món del Nou Testament.

Mn. Lluis Alonso, un dels que compleix 50 anys de prevere

Francisco García
5è Teologia

25è Aniversari

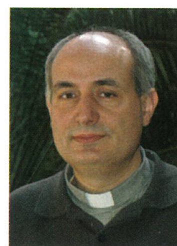
Cloenda del 25è aniversari de Portal Obert

Com ja us vam anunciar en el número anterior, hem arribat al final del 25è l'aniversari de *Portal Obert* i ho hem celebrat amb un senzill i emotiu acte de cloenda. Va tenir lloc el dijous, dia 21 de maig, a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona. Va ser un acte obert a tothom. L'havíem anunciat en diferents mitjans de comunicació eclesial, i hi havíem convocat, especialment, els equips de redacció de la revista i equips de formadors d'aquests 25 anys.

Vam començar amb la benvinguda del Sr. rector, Mn. Josep Maria Turull, que va donar lloc a la taula rodona, en què es tractà el tema de *La informació religiosa al segle XXI*. Va ser moderada per Rafael Jorba, periodista i membre del *Consell de l'Audiovisual de Catalunya*, i hi van participar Oriol Domingo, periodista de La Vanguardia, Mn. Jaume Aymar, director de *Catalunya Cristiana i Ràdio Estel*, i Mn. Francesc Romeu, periodista i professor de mitjans de comunicació, que hi va venir en substitució de Jordi Casabella, periodista d'*El Periódico de Catalunya*, que, per raons personals, no hi va poder participar. Rafael Jorba, en diverses intervencions per a suscitar el debat, va anar plantejant les principals qüestions que giren entorn de la pluralitat i la complexitat del món actual, com són la demanda d'informació amb formats simples però, alhora, espectaculars; la necessitat de mitjans comunitaris per a no caure en els mitjans comunitaristes; la qüestió de mitjans particulars *versus* transversals; com cal donar contraforts a l'estil de vida actual; i com cal recuperar el millor dels valors tradicionals que hi arriben. Els membres de la taula hi van respondre, primer, amb una breu exposició i, després, amb diferents intervencions puntuals. Francesc Romeu va reclamar una visió més possibilista dels mitjans de comunicació, indicant que ens cal conèixer el format i adaptar-nos-hi per a poder arribar a la gent i donar-li tota la informació que calgui. La gent hi té dret. Si no, se la crearà ella mateixa. Va recordar que el testimoni és el millor mètode de què disposem per a comunicar. Oriol Domingo va reconèixer que en el món laic i secularitzat actual hi ha nostàlgia i petjades de Déu. Per això, la informació religiosa hi ha de tenir un lloc que passa pel tractament adequat de les confessions religioses i pel fet de conèixer bé la pròpia. Segons ell, aquesta informació és la més polièdrica i transversal de les informacions i afecta molta gent. Ofereix un espai fronterer entre el creient i l'agnòstic, que dubten i busquen i es bescanvien els papers contínuament. Cal que tingui un llenguatge clar, directe, didàctic, cordial, dialogant, significatiu i comprensible. Va recordar que ens trobem en diàspora i que cal tornar a proposar el missatge amb novetat. Cal tenir en compte que aquest pot ser rebutjat per mal explicat, però també per ben explicat, com Jesucrist. Mn. Jaume Aymar va reclamar d'aprofitar tots el mitjans que tenim per senzills que siguin, l'important és arribar al cor, encara que sigui de poques persones. Així, va identificar la vocació sacerdotal amb la vocació de saber fer servir els mitjans de comunicació: l'homilia és una oportunitat privilegiada de comunicar bé i d'arribar a un grup de manera directa. I no ens interessa, només, informar, sinó comunicar per a unir i transformar la vida. L'Església del segle XXI ha de tenir un estil comunicatiu distintiu: una mirada intensa a la realitat, oberta a la diversitat, servir a través dels mitjans, un tarannà conciliador (dir-ho tot amb caritat) i un estil testimonial (interioritzar allò que es diu).

Després d'un breu torn de preguntes dels assistents, vam procedir al lliurament dels records d'aniversari. Es van anar atansant a rebre'l els fundadors de la revista, redactors, editors i membres dels equips del Seminari que s'hi han anat succeint, fins a arribar, finalment, als seminaristes actuals, sobre els quals recau, ara, la responsabilitat de dur a terme la publicació. Els successius aplaudiments van constatar l'emoció que hi havia a la sala davant 25 anys d'història a través de cares, conegudes i estimades per tothom, que hi han deixat la seva petjada. L'acte es va concloure amb la pregària de vespres a la capella del Seminari i amb un refrigeri fratern al claustre de Sant Miquel.

Amb aquest acte públic, es tanca el 25è aniversari de la revista del Seminari, *Portal Obert*. Esperem i demanem que, amb la vostra col·laboració, benefactors, membres de les comunitats parroquials i religioses i amics lectors puguem continuar al servei de la tasca formativa i vocacional del Seminari Conciliar de Barcelona. Per a molts anys!!!

Mn. Andreu Oller
DIRECTOR DE PORTAL OBERT

Per molts anys

PORTAL OBERT va néixer de la base

La idea sorgí d'un grup de seminaristes que desitjaven fer una publicació adreçada als companys del Seminari. Recordo que hi havia molt d'entusiasme en els promotors i també molt pocs recursos. El primer número era de poques pàgines, fet a ciclostil, amb una portada en què hi havia dibuixat un avió i amb un titular que deia *Aixequem el vol*. Aleshores, jo era dins l'equip de formadors del Seminari i Mn. Ramon Prat en comentà la iniciativa de forma elogiosa i em demanà que n'estigués a prop. Així, vaig intentar-ho fer durant alguns cursos. Sempre vaig tenir molt clar que era una revista dels seminaristes i que el seu públic era, en primer lloc, els companys, del Seminari i de la Facultat, i alguns mossens que acollien seminaristes en el cap de setmana.
Els promotors desitjaven poder expressar, per escrit, el que es vivia al Seminari i, també, que fos un estri per a confrontar diverses maneres de pensar, o exposar inquietuds pastorals, espirituals, culturals, etc. Mn. Ramon Prat i els formadors valoraren molt *Portal Obert*, ja que hi veien un mitjà adequat a fi que els futurs preveres tinguessin un lloc per a iniciar-se en la redacció d'articles. Mn. Prat ho expressava dient que *és bàsic que s'iniciïn en la redacció* i, amb el seny que el caracteritzava, hi afegia: *Si no comencen a afeccionar-se a escriure ara quan són joves, després, ja de capellans, no ho faran*. És cert: són molts, els capellans que tenen moltes coses a dir però que mai no les posaran per escrit.
A poc a poc, va anar evolucionant; a cada número, era més ben presentat. Recordo com va ser d'útil disposar d'una màquina d'escriure elèctrica. En aquells moments, ningú no pensava en un ordinador. També va tenir més difusió i volada, cosa que va fer que algunes persones de fora es miressin amb més deteniment les opinions que s'hi exposaven.
Tot evoluciona i *Portal Obert* ho ha fet durant aquest quart de segle. Ara, és una publicació que, pel que veig, ha esdevingut un mitjà oficiós d'informació sobre el Seminari de Barcelona. Té una presentació molt acurada i la seva distribució és molt més gran. La criatura s'ha fet més gran i també és menys entremaliada.
Felicitats per aquests 25 anys. No és senzill, de complir un quart de segle en aquest país a on iniciatives d'aquestes, a penes, duren uns pocs números. Felicitats, també, perquè alguns dels seus promotors, ara, ja capellans, han continuat amb la seva afecció al periodisme. Alguns van estudiar periodisme i fins algun ha dirigit un setmanari de gran tirada a Catalunya. Se n'ha complert l'objectiu. A cada vegada en què rebo *Portal Obert* a la parròquia, no deixo de recordar-ne els inicis i estic content que continuï.

Josep M. Jubany,
Formador del Seminari 1976-1991.

Per als 25 anys de PORTAL OBERT

M'alegra molt que, com aquell qui no fa soroll, la revista del Seminari de Barcelona Portal Obert, de número en número, de generació de seminaristes i de formadors a noves generacions, ha passat, amb dignitat, el testimoni i ha arribat a 25 anys d'existència... ¡En dono moltes gràcies a Déu, de qui provė tota obra bona!

Ja els seus creadors van tenir l'encert de dir moltes coses a la seva capçalera. Portal obert suggereix invitació a entrar, per tal de descobrir la institució de formació dels preveres diocesans, que vol restar sempre ben oberta a Crist, que s'anomenà la porta, i als germans, perquè puguin conèixer una institució eclesial massa poc coneguda, a desgrat de ser el cor de la diòcesi.

Fer-la i pensar-la amb els responsables, córrer a tancar-la amb els qui sempre retarden l'article o la foto, tenir alguna llarga discussió dialèctica per si hi escau això o allò en els continguts, veure-la finalment distribuïda per tota la diòcesi i que trobi ressò entre grups de les Facultats i membres de les comunitats cristianes... eren, sempre, la millor recompensa. I fou escola de periodistes i d'afeccionats a la cultura, cosa ben important en un Seminari.

¡Endavant amb la Revista i que Déu la faci instrument d'informació vocacional i de goig cultural de les comunitats cristianes!

+Joan-Enric Vives,
bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra,
formador 1987-1991 i rector 1991-1997.

Un bon mitjà d'aprenentatge i comunicació

Quan vaig ser nomenat formador del Seminari en l'any 1984, la revista *Portal Obert* començava a fer els primers passos, amb l'impuls d'uns quants seminaristes entusiastes, dirigits per Manuel Coronado Portillo, que, a llavors, també iniciava el seu procés formatiu. Recordo que un dels articles que m'hi van demanar com a col·laboració va ser sobre la festa de Sant Jordi. Anys després, en el 1998, en ser jo nomenat rector del Seminari i, Mn. Manuel Coronado, formador en aquell equip, ens vam trobar, de nou, en la tasca formativa del Seminari i amb la revista *Portal Obert* que, en diferents èpoques i formats, continuava com un mitjà de difusió de la vida del Seminari. I el seminarista que havia iniciat, amb d'altres, aquest projecte, ara, es trobava, ja sacerdot i formador, la missió de dirigir la revista. El seu format actual és el que es va dissenyar a l'inici del meu rectorat, amb les indicacions del nou equip que Mn. Coronado dirigia.
Amb totes les seves limitacions, crec que és una bona eina per a fer conèixer a la diòcesi la vida del Seminari i, tal com deia Mn. Ramon Prat (al cel sia), rector del Seminari en el moment del naixement de la revista, els seminaristes hi aprenen a redactar i a comunicar, cosa que després serà molt útil en el món de la pastoral.
Vull felicitar tots els qui han fet possible, al llarg d'aquests anys, aquest mitjà d'aprenentatge i comunicació i vull animar l'equip de redacció actual a continuar aquesta aventura.

Mn. Francesc Prieto,
Formador des de l'any 1984 fins al 1991
i rector des de l'any 1998 fins al 2005.

A continuar amb fermesa i il·lusió

Durant aquests 25 anys, Portal Obert ha fet possible que es pogués conèixer per dins el Seminari Conciliar de Barcelona; que es coneguessin els seminaristes, com són i qui són; com són, per tant, els sacerdots del futur. Aquest donar-se a conèixer s'ha fet amb la consciència que només així es podria estimar més i fer que les possibles vocacions ho tinguessin més fàcil de cara a una resposta afirmativa. Periòdicament el Seminari ha obert el Portal de la revista a tots els qui hi han volgut entrar, i que han estat una colla molt nombrosa. Molts us heu fet vostre el Seminari gràcies a entrar-hi per aquest Portal.

Alhora, Portal Obert ha estat una escola de capellans periodistes i de capellans que, d'aquesta manera, han començat la tasca de comunicadors de l'Evangeli per escrit, un encàrrec del qual cap d'ells no se'n pot excloure.

Per als anys que vénen, cal desitjar que continuï amb fermesa i il·lusió, alhora que amb les renovacions convenients en cada moment per a continuar amb aquesta tasca tan important.

Mn. Josep M. Turull,
Rector

Seminari Menor

XVI Trobada d'Escolans

Acollida dels escolans

Actuació del Mag-Diver

Celebració de l'Eucaristia

Durant la gimkana

Foto de grup al final de la missa

Ja va sent tradició que, cada any després de Pasqua, els escolans i escolanes dels bisbats de Sant Feliu del Llobregat i de Barcelona s'apleguin al Seminari Menor. I en aquesta setzena edició vam tenir com a lema: *"Per a mi viure és Crist"*. Durant tota la jornada del dissabte 25 d'abril, vam recordar la vida i el missatge de Sant Pau. Al matí, amb la gimcana i, a la tarda, amb la projecció d'una pel·lícula sobre els viatges apostòlics de Sant Pau.

La celebració eucarística comptà amb la participació de tots, presidits pel Sr. rector del Seminari, Mn. Turull, i fou concelebrada pels formadors i capellans que, cada any, fan possible aquesta trobada. Els nois i noies van cantar, llegir, preparar les pregàries, presentar les ofrenes i, sobretot, pregar i trobar el Senyor Jesús.

La cloenda vingué amb l'actuació del Mag-Diver, amb un berenar i amb el repartiment del recordatori d'aquest any: un clauer amb la figura de Sant Pau i el lema de la trobada.

Però no voldria acabar aquest article sense fer una breu reflexió sobre la trobada. Encara que, com ja he dit, va fent-se tradició, foren palpables les ganes i la il·lusió que els seminaristes posen a preparar aquesta trobada. També es va respirar, en aquesta diada, l'alegria de fer una vivència i experiència amb els nens que tenim a les nostres esglésies. Tant és així que, al cafè-tertúlia que formadors i responsables hi tinguérem, vam notar la necessitat de fer quelcom continuat, de crear una petita revista per als escolans i de potenciar, encara més, aquesta trobada entre els responsables de les nostres esglésies.

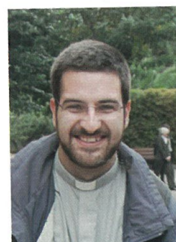
Us animo a no perdre-us la propera trobada d'escolans. I, a més, us informo que, els dies 4 al 7 de juliol, realitzarem una convivència per a escolans a l'escola de Sant Pere Claver de Raimat (Segrià, Lleida). Va adreçada a nois de 10 a 18 anys que volen fer una experiència vivencial de Jesús des de la pregària i els jocs. No us la perdeu!

Déu crida a qualsevol edat

Quan hom es planteja a quina edat pot arribar a ser conscient de voler ser capellà, pensa que els nens ho tenen prohibit, ja que no saben res del món i són petits. I, tanmateix, Déu els escull i es manifesta abans als petits que als poderosos. Ens pot passar que, com a cristians adults, no entenguem la vocació en els infants i podríem ser culpables de tancar i barrar el camí que Déu té pensat per a cadascun de nosaltres. Certament, Déu crida a qualsevol edat i els nens manifesten la vocació a la seva manera. Però seria un error de creure que, perquè no ho saben o no ho entenen tot, no poden plantejar-se el futur de manera tranquil·la.

I aquí hi entra la tasca que realitzem des del Seminari Menor: acompanyar nois en el seu discerniment vocacional. Un discerniment que ajudem a fer des d'un estil intern (vivint al Seminari de dilluns a divendres) i en família (un cap de setmana al mes). Des d'un àmbit personal i fraternal, els obrim la porta a descobrir si, de veritat, és aquesta, la crida de Déu que senten. No vol dir que els qui entrin al Seminari Menor o hi passin arribin a ser capellans, però sí que els que hi són es plantegen aquesta possibilitat d'acord amb la seva edat i opcions.

La societat i l'ambient que respirem avui dia ja fan difícil de ser testimoni, amb la vida i la paraula, del fet de ser cristià. I, encara molt més, costa de plantejar-se la vocació sacerdotal en una cultura que critica l'Església de manera habitual i presenta el plaer com a bé suprem i promou l'egoisme individual. Puc dir que els nois que són al Seminari Menor i s'hi mouen tenen molt de mèrit d'anar contra corrent i que ja hi sotmeten, en certa manera, a demostració i a prova, la vocació que senten. Però, tanmateix, em plantejo que seria molt trist de pensar que nosaltres, com a cristians, amb la responsabilitat que ens toca com a família, catequistes, capellans o religiosos/-es, poséssim traves innecessàries a aquests gèrmens vocacionals. Demanem a Déu fer que no ens manquin vocacions i que en nosaltres els nens hi trobin l'humus que els cal per a créixer i anar endavant.

Mn. David Álvarez
Formador

Ordes Menors

Lectorat: L'alegria de rebre els primers ministeris

El dia 14 de maig, set seminaristes que anem fent camí cap al sacerdoci vàrem ser instituïts Lectors en una celebració presidida pel Sr. cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Les funcions que, fins a l'any 1972, es confiaven al sots-diaca, "ordes que, fins ara, es deien menors, en endavant, es diran ministeris" i passen a confiar-se al lector i a l'acòlit, segons la Carta apostòlica *Motu Proprio Misteria Quaedam*, per la qual es reforma, en l'Església llatina, la disciplina sobre la primera tonsura, els ordes menors i el sots-diaconat.

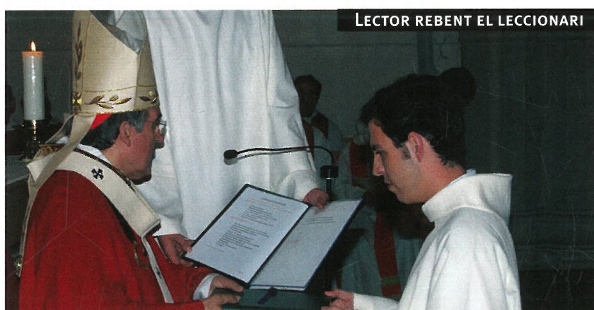
Així, estableix que *als ministeris que cal conservar i acomodar a les necessitats actuals hem de posar-hi aquells que es relacionen estretament amb els ministeris de la Paraula i de l'altar i que, en l'Església llatina, s'anomenen lectorat, acolitat, per tal que els candidats al presbiterat s'acostin al sacerdoci prenent, gradualment, consciència i responsabilitzant-se de la missió de les exigències que l'acompanyen.*

El lector és instituït per l'ofici que li és propi: el de llegir, en l'assemblea litúrgica, la Paraula de Déu. Per això, proclama, en la missa i altres funcions sagrades, les lectures de la Sagrada Escriptura, però no l'Evangeli; si no hi ha salmista, recita el salm interleccional; enuncia les intencions de la pregària dels fidels quan no hi ha un diaca o un cantor; dirigeix el cant i la participació del poble fidel; instituеix els fidels per tal que rebin dignament els sagraments. També podrà –en el grau en què sigui necessari–, preparar altres fidels que llegeixin, amb una delegació temporal, la Sagrada Escriptura en les accions litúrgiques. Per a complir, millor i amb la màxima perfecció, aquests oficis, cal que mediti amb constància la Sagrada Escriptura...

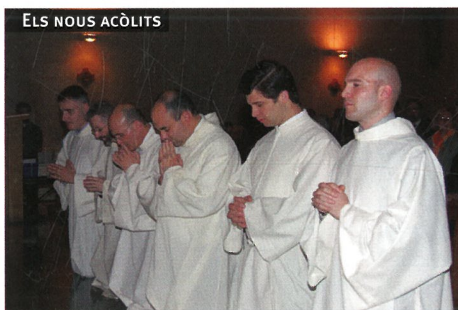
¿Què cal dir de l'alegria que vàrem sentir, tots plegats, en rebre aquests primers ministeris i que vàrem compartir amb els nostres familiars i amics que ens hi acompanyaren?

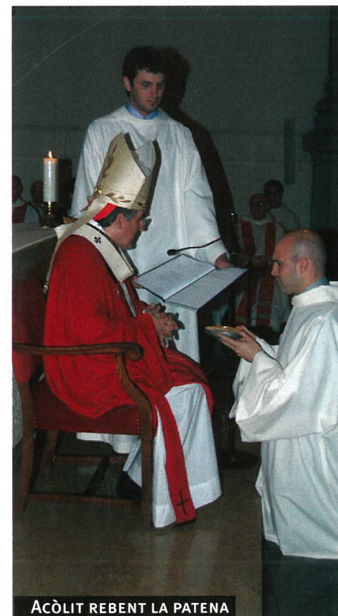
Ramon Santos
4t. Teologia

Lector rebent el leccionari

Els nous acòlits

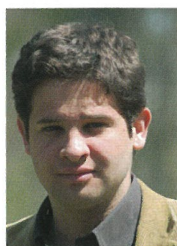

Acòlit rebent la patena

L'acolitat: un petit gran pas

Com ja he explicat a tants amics i familiars, els ministeris són camí vers el sacerdoci, però tot sabent que són ministeris laïcals. El lectorat vol centrar l'atenció del ministre en la comprensió i l'estimació de les Sagrades Escriptures i, l'acolitat, en el misteri de l'altar.

Jo vaig ser-ne un, dels qui van rebre l'acolitat. Un acòlit és aquell ministre o servidor extraordinari de l'eucaristia que, en cas que calgui, pot ajudar a repartir la comunió, portar-la a un malat i exposar el santíssim (sense fer la benedicció). Però no ens quedem, només, en l'aspecte pràctic del ministeri, perquè no és tan important com les gràcies rebudes entorn d'aquesta celebració. També he de donar moltes gràcies a Déu, que va ser molt present en aquest petit gran pas.

Carles Barroso
4t Teologia

El Sr. Cardenal amb els nous lectors i acòlits van rebre el ministeri de lector: Felio Vilarrubias, Francesc Camon, Ramon Santos, Pedro Rivero, Josep Rodríguez, Ramon Batlle i Joan B. Fuster. Aquests tres últims van rebre també el ministeri d'acòlit juntament amb Carlos Barba, Carlos Ma. Barroso i Juan Ramon La Parra

Nous diaques a Barcelona: Ignasi Torrent i Jordi A. Patiño

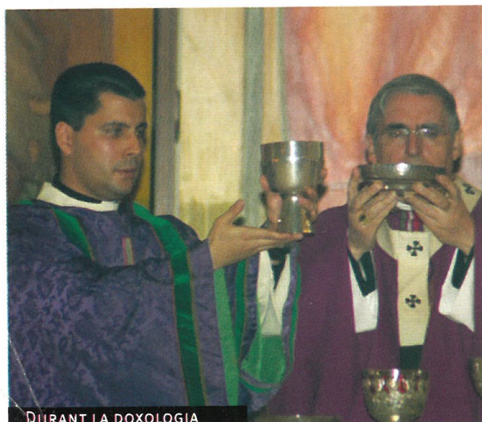
Una vida de disponibilitat i de servei

Conjuntament amb un altre seminarista, Jordi Patiño, al dia 22 de març proppassat, vaig ser ordenat diaca pel nostre Cardenal-Arquebisbe Lluís a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona. Per a mi, ha estat un pas important en el meu camí fins a arribar a ser sacerdot: ara, manifestant, davant la comunitat eclesial present en aquell acte, el meu compromís de servei a l'Església i, més endavant, si Déu vol, essent ordenat prevere.

Sóc ja madur, actualment, tinc 62 anys. En fa tres, vaig entrar al Seminari. De fet, des de jove, havia mantingut una disponibilitat de servei als altres i a l'Església. No és una cosa nova, la meva vocació de ser sacerdot, que hagi sorgit ara, com un bolet. Es tracta, més aviat, d'un itinerari, en el decurs del qual he tingut la sort de trobar-me l'ajut de moltes persones i institucions que han estat un referent per a mi, tot començant pels meus pares i la meva família més propera. Dono gràcies de tot cor a Déu pel seu testimoniatge.

Al principi, se'm feia difícil, feixuc, pensar en els anys que tenia per endavant de formació i de convivència, però el suport que hi he rebut ha estat decisiu. Crec que es tenen en compte les circumstàncies personals de cadascú, la qual cosa reconec que no és fàcil. La flexibilitat ha estat una riquesa que m'ha permès una major profunditat i una formació més acurada.

Un segon element que en voldria remarcar és el de la convivència entre els seminaristes. Gràcies a ella, el diàleg i la companyonia s'han configurat com factors clau en el nostre procés personal. Més quan, com en qualsevol col·lectiu humà, també aquí hi ha diversitat de posicions espirituals, d'edats i fins i tot de procedència territorial. Compartim la diversitat, sí, però també compartim la crida de Déu i el servei a les comunitats.

Durant la doxologia

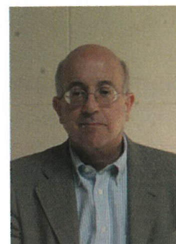
En aquest sentit, m'agradaria continuar compartint, amb els meus companys de formació, el procés vocacional.

En la meva etapa de formació hi ha hagut dues institucions, dues realitats, que han estat determinants per a mi. La primera n'ha estat el Seminari. Però no solament per tot el que he pogut aprendre'n i formar-m'hi, sinó, a més a més, perquè hi he pogut oferir un servei concret que ha acabat de donar sentit a aquests anys. Em refereixo a la responsabilitat de l'Administració del Seminari, que vaig acceptar convençut que també em feia falta una activitat concreta, a banda de la pregària i de l'estudi. I, paral·lelament, el lapse temporal en què he estat a la magnífica comunitat de la parròquia de la Mare de Déu de la Llum de la Florida de l'Hospitalet de Llobregat, ajudant-hi com a seminarista, ha acabat de donar sentit al meu procés. Només puc tenir paraules d'agraïment per a ells. M'hi van acollir extraordinàriament bé i han tingut la paciència d'acceptar-me i d'estimar-me tal com sóc. M'han ajudat a madurar, encara que pugui semblar una paradoxa.

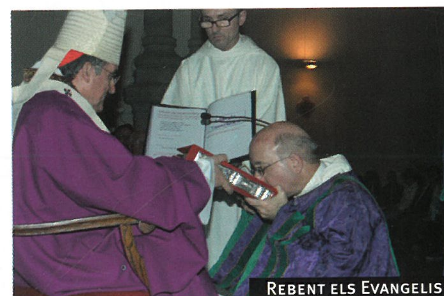

Mn. Jorge Patiño i Mn. Ignasi Torrent

D'aquesta comunitat concreta n'he après molt.

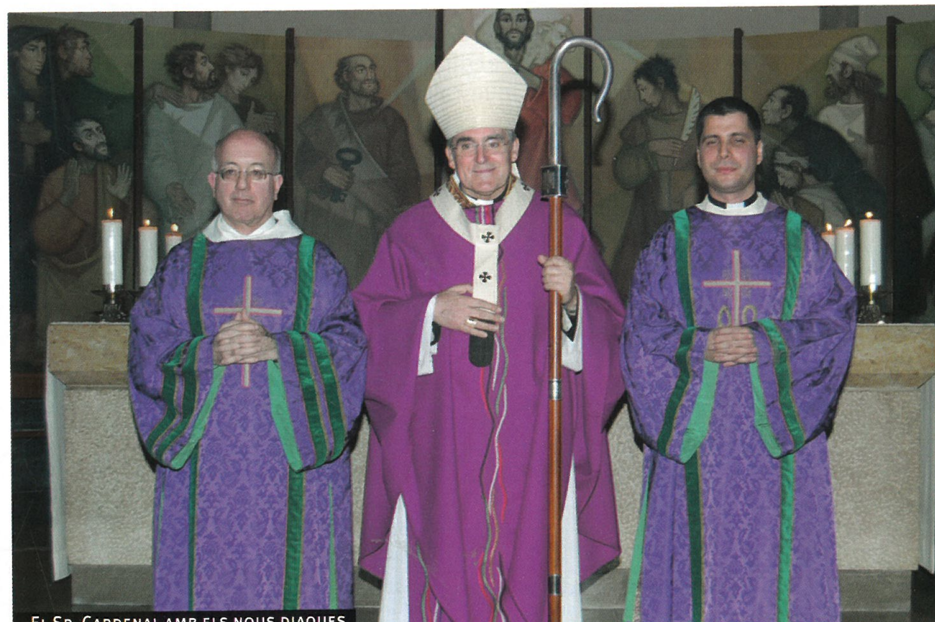
Acabo dient que visc tot aquest procés vocacional com un regal de Déu, que omple de sentit la meva vida.

Ignasi Torrent Portabella
Diaca

Rebent els Evangelis

Lletania dels Sants

El Sr. Cardenal amb els nous diaques

Experiències pastorals

La comunitat ucraïnesa a Barcelona

Visita del Sr. Cardenal a la comunitat ucraniana

Ja fa més de 10 anys que a Barcelona hi existeix una comunitat de catòlics ucraïnesos de ritu bizantí, que organitzaren els sacerdots catalans Josep Casanova i Joan Soles. Jo sóc seminarista de ritu bizantí i he vingut a Barcelona a fi de ser sacerdot per als catòlics de ritu bizantí a més dels de ritus romà.

El ritu bizantí és un dels més grans ritus dels catòlics de l'est d'Europa. Actualment, la comunitat ucraïnesa és atesa pastoralment per Mn. Hèctor Zimer i l'hi ajuda el P. Ivan Levyzkyj, CSSR. A cada diumenge, se celebra la missa, a les deu en punt del matí, a l'església dels pares redemptoristes del carrer de Balmes. Sempre, a missa, hi ha aproximadament unes quatre-centes persones. A Espanya, la immigració ucraïnesa és com una família. Personalment, per a mi, és un goig, de veure, el diumenge, la família de l'església. La comunitat ucraïnesa té el seu propi cor, que canta cada diumenge a la missa i en diversos actes a Barcelona. A la parròquia hi ha la comunitat de joves, que condueix el pare Joan, redemptorista. Després de la missa, els joves ens reunim per a pregar, per a parlar sobre diversos temes que preocupen la joventut. Actualment, estic ajudant a preparar els nens per a la primera confessió. Per a mi, aquesta experiència amb els nens posa de manifest que el futur de la comunitat ucraïnesa és, en bona part, a Catalunya. Alhora, també posa de relleu que, ràpidament, hom s'integra a la societat catalana. I algunes qüestions del catecisme s'hi han explicat en llengua catalana, perquè no es comprèn prou bé l'idioma ucraïnès. A més, a la parròquia hi ha una mena d'escola, on, cada dissabte, els nens ucraïnesos que han nascut a Barcelona aprenen l'idioma ucraïnès, la història d'Ucraïna, etc. Finalment, la nostra comunitat es troba, actualment, en una fase de desenvolupament i consolidació, així com també els ucraïnesos que viuen i treballen a Catalunya, per tal de veure amb claredat el seu futur en aquest país.

Roman Shymon
Introductori

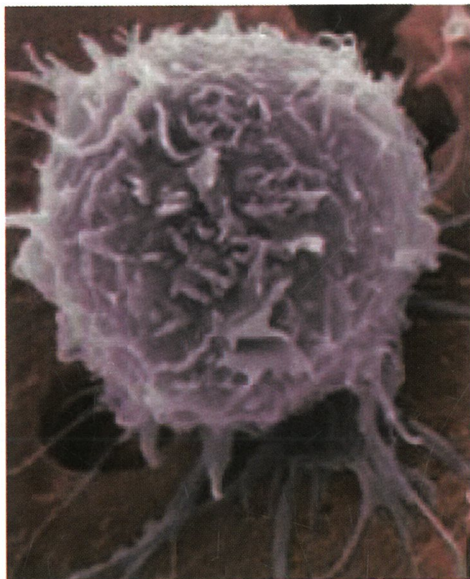
Celebració del ritus bizantí a l'església del "Perpetuo Socorro" dels Pares Redemptoristes

El que diu l'Església sobre...

La investigació amb les cel·lules mare

Què són les cèl·lules mare i per què són tan importants? ¿És veritat que el seu ús ofereix la possibilitat de tractar algunes condicions clíniques greus i devastadores com les malalties de Parkinson o Alzheimer i els tumors?

Hi ha dos tipus de cèl·lules mare: les adultes i les embrionàries. Les cèl·lules mare adultes es troben arreu del cos humà. Es caracteritzen per dues propietats fonamentals: la capacitat de reproduir-se a si mateixes, i la capacitat de generar una gran quantitat de cèl·lules filles amb característiques i funcions diferents. Són les encarregades de produir altres tipus de cèl·lules que s'especialitzen en diverses funcions. Les cèl·lules mare són molt poc nombroses i són difícils d'identificar, ja que no tenen característiques funcionals definides. Per això, s'anomenen, també, indiferenciades o pluripotencials, per a subratllar la seva capacitat de proliferació. Fins ara, s'han identificat cèl·lules mare en una gran varietat d'òrgans i teixits, però és probable que tots els òrgans en tinguin i amb el temps es descobreixin. En qualsevol cas, aquestes cèl·lules posseeixen plasticitat: cèl·lules mare d'un òrgan poden donar lloc a cèl·lules d'altres. El potencial de les cèl·lules mare adultes sembla enorme, ja que tenen capacitat de reconstruir òrgans afectats per traumatismes o malalties degeneratives. Encara existeixen molts problemes tècnics en el treball amb aquestes cèl·lules mare, per la qual cosa el seu ús és majoritàriament experimental. Actualment, les úniques que s'usen habitualment són les de la medul·la òssia o, també, les provinents de cordons umbilicals.

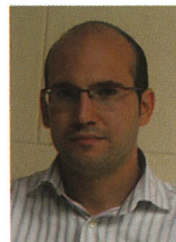

Les cèl·lules mare embrionàries són més indiferenciades que les adultes i poden arribar a produir gairebé tots els teixits de l'organisme. Pocs dies després de la concepció, l'embrió presenta una certa diferenciació. Extreure'n cèl·lules significaria destruir l'embrió o fer-li mal i, per tant, eliminar una vida. La problemàtica moral de les cèl·lules embrionàries és que suposaria destruir embrions (ja sigui per a l'experimentació o per al seu ús); això és especialment greu quan aquests haurien estat produïts només per a extreure'n cèl·lules mare. A més, hi ha dos problemes biològics importants: l'aparició de tumors i el possible rebuig per incompatibilitat amb el pacient.

Actualment, no es disposa de dades científiques sobre l'eficàcia dels tractaments amb cèl·lules mare embrionàries. A més, insistir en aquesta línia d'investigació implicaria necessàriament el sacrifici de nombrosos embrions humans. Per contra, cal tenir present que el treball amb cèl·lules mare adultes comença a donar resultats satisfactoris. A més, recentment s'ha aconseguit produir, tot partint de cèl·lules mare adultes, cèl·lules mare semblants a les embrionàries però sense els seus efectes col·laterals. Existeixen, doncs, mitjans per a arribar a objectius terapèutics sense fer mal als embrions. Aquests mitjans són, a més, més sòlids científicament.

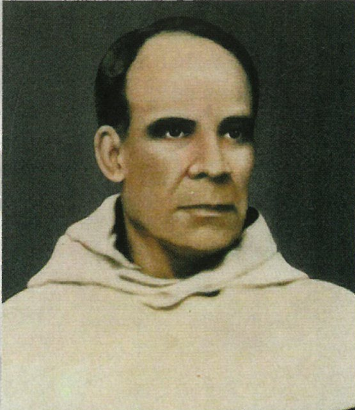
Aquesta distinció entre cèl·lules mare (o troncals) adultes i embrionàries, i les seves possibles aplicacions i problemàtica es troba reflectida a la recent instrucció de la Congregació per a la Doctrina de la Fe "La Dignitat de la Persona" (8 de setembre del 2008). Aquesta també recull la possibilitat d'obtenir cèl·lules mare a partir de transferència nuclear (la denominada clonació terapèutica), associant-la amb la qüestió de les cèl·lules mare embrionàries, tot recordant que la clonació humana és sempre il·lícita i que és, greument, immoral sacrificar una vida humana amb finalitats terapèutiques.

Juan Ramon La Parra
4t. Teologia

Els Sants del Seminari

Beat Francesc Palau

Sant Enric d'Ossó

Beat Josep Casas Ros

Beat Josep Ma. Peris

Tota història té un inici. A mitjan segle XVII, va néixer, al barri de la Ribera de Barcelona, en Josep. A casa seva es va trobar un ambient d'exemplar vida cristiana. Amb el temps, va fer d'escolà a Santa Maria del Mar i, més tard, emprengué l'estudi de la gramàtica, la filosofia i la teologia. Va arribar a ser doctor en teologia i, poc després, va ser ordenat capellà. Amb el temps, la gent de Barcelona l'anomenaria el "Doctor pa i aigua" per la seva singular dedicació a la pobresa i a la gent. A Roma, va obtenir un benefici de l'església de Santa Maria del Pi i visqué rellogat en un pis dedicant la seva vida als malalts i més desvalguts. El poble l'admirava pel seu esperit de pregària i pietat i per les seves guaricions miraculoses.

Continuem. Ara ja som a principis del segle XIX. En Francesc va néixer a Aitona, al Segrià. A setze anys, va anar a estudiar al seminari de Lleida, però, després, va veure que la seva vocació era ser carmelita descalç i se'n va fer. Al llarg de la seva vida, patí força dificultats i injustícies que va anar superant a poc a poc. Era conegut del bisbe de Barcelona Josep D.Costa i Borràs i, durant els anys 1850-1857, fou guia espiritual dels seminaristes de Barcelona i director dels exercicis dels ordenats (la figura de l'actual director espiritual). Més tard, el 1860, va fundar l'Institut de germans i germanes carmelites, que, després de la guerra civil espanyola, extingida la branca masculina, passarien a anomenar-se germanes carmelites missioneres.

L'Enric va néixer a mitjan aquest segle XIX. De jove, descobrí que Déu el cridava al ministeri sacerdotal i va anar a estudiar al seminari de Tortosa i, després, al de Barcelona. Finalment, el 1876, va ser ordenat capellà a Tortosa. Fou un gran catequista, predicador, apòstol de l'oració i publicista. Publicà moltíssimes obres al llarg de la seva vida, les quals van ajudar moltíssimes persones.

En aquella època, a finals del segle XIX, va néixer en Josep Maria a Cinctorres, al País Valencià. De ben petit, descobrí la vocació religiosa i, amb el segle XX, ingressà al col·legi de vocacions eclesiàstiques de Tortosa. Posteriorment, passà a formar part de la Germandat de sacerdots operaris diocesans. Va ser ordenat prevere el 1914 i treballà pel foment de la vocacions sacerdotals a Tortosa mateix i també a Còrdova. L'any 1933, va ser nomenat rector del Seminari Conciliar de Barcelona, càrrec que va exercir fins al dia 15 d'agost del 1936, quan, víctima de la persecució religiosa, va morir màrtir.

Una cosa semblant li va passar al Pepet de ca la Magdalena del poble d'Ordal. En Josep havia nascut el 1916 i, el 1928, ja entrava al Seminari de Barcelona. Durant el temps de formació, va destacar per la seva senzillesa i austeritat davant els seus companys i professors. En esclatar la guerra i estant de vacances a casa seva, va ser segrestat per uns milicians vinguts de fora que el van assassinar juntament amb un cosí seu carmelita.

El Pere va néixer uns anys abans que el Josep, el 1905. Fill d'una família obrera de Manresa, va estudiar la carrera de medicina, la professió de la qual va exercir fins a la fi de la guerra civil. Durant els anys trenta, fou membre fundador de la Federació de joves cristians de Catalunya, de la qual fou vicepresident, desplegant una intensa activitat en la difusió de l'ideari i organització del fejocisme arreu de les comarques catalanes. A les acaballes de la guerra civil, va ser incorporat a l'exèrcit republicà en qualitat de metge, després d'haver estat perseguit per la seva coneguda militància catòlica. Acabada la guerra, entrà al Seminari Conciliar de Barcelona, del qual sortí ordenat prevere el 1942, ministeri que exercí en diversos indrets i amb diverses obligacions fins a la seva mort, ocorreguda per una greu malaltia, a finals d'agost del 1950.

Josep Oriol, Francesc Palau, Enric d'Ossó, Josep Maria Peris, Josep Casas Ros i Pere Tarrés són alguns exemples de les moltes persones que, al llarg de la seva vida, d'una manera o altra, han passat pel nostre Seminari de Barcelona. Ells són persones de les quals l'Església ha reconegut públicament la santedat: homes fidels, constants, valents, homes de fe i confiança absoluta en Déu. Eren homes que no volien el seu bé individual, sinó que vetllaven pel bé de tota l'Església, homes que no buscaven els seus interessos, sinó els interessos dels fidels que tenien encomanats o que acompanyaven. Tots són un bon exemple del que hauria de ser un bon prevere, tots ells són uns passos que cal seguir. N'hem d'aprendre molt: hi veiem, com en un mirall, el rostre amorós de Déu que ens convida a seguir-lo amb fidelitat i confiança en el ministeri sacerdotal.

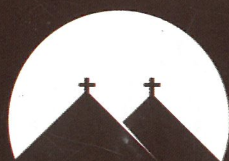

Mn. Agustí Roig
Prevere

Per 25 anys més...

...al servei de l'Església i de les vocacions sacerdotals

Seminari Conciliar de Barcelona

Diputació 231 - 08007 BARCELONA - seminari@ seminaribarcelona.net